

WILLIAM STAFFORD

Rettegő fiatal barátaimnak

(For My Young Friends Who Are Afraid)

Utazzátok be azt az országot
azt amit szemetek sarkában letek
és botladozó lábaitok alatt, ott
hol mély a levegő, ott van egy mozzanat
honnan majd hozzám vagy hozzátok
egy magas, talán suhanó hang utat
talál félelmében. Ezt az országot
lelkünkben cipeljük, ez a vándorlásnak
örök kísérője, mégis tartunk tőle
de ez az ország örökre megmarad
megtartón és áldottan befogad magába
ez mindannyiunk élete és világa.

A felolvasás rítusa

(A Ritual To Read To Each Other)

Nem olyannak ismersz, amilyen vagyok
Nem olyannak ismerlek, amilyen vagy
ez világunk sikeres közhelye – mit mások is már kitaláltak
s utunkon rossz isteneket követve, nem látunk csillagot

Törékeny értelmünk sok apró árulása
egy vállvonással megtöri a sort és a rendet
és ordítózza hajkurássza ki a megroppant gátra
a szörnyűséges a tévedő, tomboló gyermeket

Az elefántok farkukba kapaszkodva illegnek a porondon
pedig a cirkuszban sehol sincsenek árnyas ligetek
e kegyetlen parádét minden rossz példájának mondom
és ezt látjuk mindannyian, mégsem tudjuk bűnözésnek.

Kell lennie szavaknak, mik valahol meglapulnak
távoli árnyékban, kies tájon és szólani akarnak
ne hülyítsük egymást, fontoljuk végre meg
hisz életünk ünnepei sötétségbe vesznek

Oly fontos a vigyázók, virrasztó ébersége
ha megszakad a gondolat, mély álomba esünk
ami egyértelmű: az igen, a nem és a talán – jelzése
elvész és sűrül a sötét és oda lesz a lelkünk

Vita után

(After Arguing)

*egy vélemény ellenében, mely szerint
a művészet elégedetlenségből születik*

Megsúgom mindenkinek: Visszajövök!
A sötétben köszirtre kapaszkodom
a szikla omlik sokáig hallgatom
lezuhan a szurdokba ájul a csobbanás
elvész a hegyi patakban – vad szél fú
feledném cibálását, de oldalba vág
kicsit kívár majd erősen odaver: kifáraszt...

Emlékszem mondták: nehéz lesz
felmászok egy kis szélvédett búvóhelyhez
kezemmel csapkodom a kőperemet
horzsolt kézzel billegek előre-hátra
némán kacagok az éjszakában
Ezt is elértem! Mert én mászni szeretek
szeretem a vonzást a súlyos terhet
és susogva beszélek a sziklaszirtekhez
az izmaim lazulnak és feszülnek
dolgoznak majd rövidet pihennek
várnak az új hajszára. A földre csapok
a talaj morzsái felrepülnek a csillagok
mellé: Ezt is elértem! Ezt is elértem!

Gágyor Péter fordításai Hodek Mária nyersfordításai alapján

